

ALİ ÖZDOĐAN YAZDI

ALİ ÖZDOĐAN

Necip milletimizin, bedenlerinden geçerek ruhunda nakşolup kalan ve silinemeyecek öyle güzel kelimeler var ki, gülücük adı verilen gönül uzantılı o dudak hareketi, kontrolünüzden çıkıveriyor ve gayri ihtiyari gülümsüyorsunuz.. Rahmete kavuşmak mesela..

İzninizle, dünyevileşmek hastalığının etkisi altında bakarak tam hakkıyla görüp değerlendiremediğimiz ölüm denen hadiseyi, kavuşmak penceresi önüne çekerek, "rahmet ve rahmete kavuşmak" ne demek onun adına irdeleyelim, üzerinde düşünelim..

Düşünürken aklıma ilk gelen, rahmetten dehşet almak ve manasını ters anlamak ..

Peki bizi böylesine ters yüz ederek, bu kavuşmak noktasından uzak bırakan, rahmeti ve rahmet'e kavuşmayı dehşet seviyesinde algılamaya iten hangi halimiz..

İşte burada sekülerleşmek, dünyevileşmek noktası, bütün bakışımızı, kabiliyet adına verilen bütün kıymetlerimizi sadece dünyaya yöneltmek ile tek gözümüzü kör eden nokta..

Asıl takıldığımız mesele maalesef burası..

İnsan hayatı sadece dünyadan ibaret değil ki... dünyadan öte meselelerimiz var bizim...

Büyük kabiliyetler ile donatılarak bize ihsan edilen akıl, kalp, hayal gibi paha biçilmez cihazları sadece dünyaya mahkum etmekle ötelere düşünmek adına ikram edilen o eşsiz 'iştıyak' cihazımızı atıl bırakıp köreltmış olmayalım... Cenneti bile hayal etmemek veya edememek misali..

Belki büyüklerin şu güzel sözü bize önyak olur da, iştıyakımız canlanıverir; **'vermek istemeseydi, istemek vermezdi'**

Huzur ile..